Dosarul nr. 3-632/2026
2-26034293-12-3-18032026

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

10 aprilie 2026 mun. Chișinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), Rodica Nicula, specializat în materia contenciosului administrativ, examinând unipersonal, în procedură scrisă, acțiunea de contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm" împotriva Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Pretențiile reclamantei:

La data de 18 martie 2026, Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm" a înaintat acțiune de contencios administrativ împotriva Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale solicitând anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-64 din 03 martie 2026 privind respingerea cererii Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm" de a include în licența de activitate seria *****, eliberată la *****, subdiviziunea amplasată în r-nul Florești, or. Florești, *****, precum și anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale adoptată în cadrul procedurii prealabile și comunicată prin adresa nr. Rg02-1228 din 09 martie 2026, prin care cererea a fost respinsă și obligarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale să reperfecteze licența de activitate a Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm" seria *****, eliberată la ***** și să includă în licență subdiviziunea (filiala) amplasată în r-nul Florești, or. Florești, *****, cu eliberarea copiei autorizate.

În motivarea acțiunii, s-a relatat că Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm" este titulara Licenței Seria *****, eliberată la *****, valabilă până la *****, pentru genul de activitate în domeniul farmaceutic.

La 02 martie 2026, Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm" a depus Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale o cerere (nr. C531076/2026) de reperfectare în vederea includerii subdiviziunii amplasate în r-nul Florești, or. Florești, ***** în licență și eliberarea copiei autorizate. Cererea a fost depusă prin intermediul sistemului electronic de gestionare a actelor permisive, fiind însoțită de actele doveditoare cerute de lege pentru procedura de reperfectare.

Prin decizia Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-64 din 03 martie 2026, cererea a fost respinsă.

Din conținutul actului administrativ rezultă că soluția de refuz derivă din prezumția nerespectării normelor de extindere a întreprinderilor farmaceutice prevăzute la art. 19 alin. (5) din Legea cu privire la activitatea farmaceutică nr. 1456 din 25.05.1993, ce edifică criterii demografice la înființarea noilor farmacii.

Considerând actul administrativ ilegal, netemeinic și disproporționat a fost declanșată procedura de soluționare prejudicial, pârâta fiind sesizată cu o cerere prealabilă pentru anularea actului și admiterea solicitării.

La data de 09 martie 2026, pârâta a emis adresa nr. RgO2-1228. Din cuprinsul notei, reiese că dosarul a fost examinat drept solicitare de înființare a unei unități farmaceutice noi, iar la evaluarea cererii s-au aplicat normativele prevăzute de Legea nr. 1456 din 25.05.1993. S-a pretins nerespectarea indicatorilor prevăzuți de art. 19 alin. (5), întrucât, noua adresa nu face fața criteriului demografic. În considerarea acestor motive, cererea prealabilă a fost respinsă, iar decizia Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-64 din 03 martie 2026, menținută.

Potrivit Legii nr. 845-XII din 03.01.1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, întreprinderea este obligată să obțină licențe pentru genurile de activitate care se desfășoară în bază de licență.

Activitatea de licențiere în domeniul farmaceutic este consacrată de Legea nr. 160 din 22.07.2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător și Legea nr. 1456 din 25.05.1993 cu privire la activitate farmaceutică. Conform Legii nr. 160 din 22.07.2011, activitatea farmaceutică desfășurată de întreprinderile și/sau instituțiile farmaceutice, reprezintă un gen de activitate supus licențierii de care Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale.

Potrivit art. 12^7 din Legea nr.160 din 30.07.2011, pentru fiecare filială sau subdiviziune separată a titularului de licență la care va fi efectuată activitatea în baza licenței obținute, titularului de licență i se eliberează copii autorizate de pe aceasta și care confirmă dreptul filialei sau al subdiviziunii separate de a desfășura activități în baza licenței obținute. Corespunzător, în cazul care titularul intenționează să desfășoare activități autorizate în alte locații decât cele incluse în licență, el este obligat să depună autorității o cerere de reperfectare pentru includerea acestor subdiviziuni în anexa la licență.

Articolul 14^2 din Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993 prevede că pentru obținerea sau prelungirea licenței solicitantul depune la Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cererea în care se indică datele cerute de Lege, inclusiv asumarea pe propria răspundere a responsabilității de respectare a condițiilor de licențiere și autenticitate a documentelor, precum și actele menționate la art. 14^2 alin. (l) lit. (b)-(e).

În strictă corespundere cu aceste rigori, reclamanta a depus cererea de reperfectare a licenței. La sesizare, au fost anexate documentele cerute, inclusiv, dovada regimului juridic a spațiului filialei și drepturile deținute asupra lui (art. 14^2 alin. (1) lit. b)), copia ordinului de angajare a conducătorului filialei farmaceutice (art. 14^2 alin. (1) lit. e)) copia diplomei de absolvire în domeniul farmaceutic și atestatul de calificare (art. 14^2 alin. (1) lit. c)), copia certificatului de perfecționare continuă a cunoștințelor (art. 14^2 alin. (1) lit. d)).

În condițiile în care Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993 stabilește exact documentele ce urmează a fi prezentate întru obținerea/reperfectarea licenței, iar petentul se conformează cerințelor, solicitarea titularului se află la adăpostul legalității, iar siguranța admiterii cererii în acord cu rigorile prescrise devine indubitabilă.

Legea nr. 160 din 22.07.2011 statornicește prin art. 12^6, prioritatea reglementărilor speciale, indicând că licența se acordă, se prelungește, se suspendă și se retrage în conformitate cu procedurile generale, cu excepția prevederilor specifice stabilite de legile care reglementează activitatea licențiată. La caz, Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993 menționează la art. 14^2 alin. (4) că autoritatea de licențiere poate respinge eliberarea licenței doar dacă se refuză eliberarea

autorizațiilor/avizelor conexe procedurii. Alte temeiuri de refuz în admiterea cererii de eliberare/reperfectare a licenței în domeniul farmaceutic nu sunt prevăzute.

Din perspectiva comentată, reclamanta nu a atestat niciun argument care ar arăta existența unui refuz din partea entității la eliberarea autorizației. A susținut, însă, că asemenea refuz nici nu putea fi emis, ori o dată cu cererea de reperfectare, reclamanta a depus dovada notificării Agenției Naționale pentru Sănătate Publică, însoțită de raportul de autoevaluare conform modificărilor introduse prin Legea nr. 227 din 10.07.2025 la Legea nr.10 din 03.02.2009.

Cu termeni similari, art. 6 alin. (8) din Legea nr. 160 din 22.07.2011, prevede dreptul autorității emitente la refuz numai cu o justificare corespunzătoare (...) și doar în cazul în care solicitantul nu întrunește condițiile specificate în lege sau, după caz, nu demonstrează întrunirea acestor condiții în decursul suspendării termenului de examinare. Consecutiv, art. 7 alin. (7) din Legea precizată, susține că respingerea cererii de reperfectare se poate întemeia doar pentru lipsa informației despre solicitant.

Prin urmare, o dată ce reclamanta la depunerea cererii a îndeplinit dispozițiile legale, administrând actele necesare pentru includerea în licență a adresei noi a filialei farmaceutice și nu se atestă dubii cu privire la identitate și/sau date neveridice, aceasta a dobândit un drept legitim pentru satisfacerea cererii, iar orice refuz derivat din alte temeiuri decât cele imperative, devine ilegal.

De altfel, Codul administrativ impune prin art. 21 la respectarea legalității în exercițiul atribuțiilor. Orice deviere de la legalitatea formală și/sau materială, duce la desființarea actului administrativ.

De asemenea, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale a reținut în fundamentarea refuzului, dispozițiile art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993. În concluziile sale, pârâta a relatat că reclamanta a admis prin cererea de reperfectare, nerespectarea criteriilor privind numărul populației, potrivit cărora farmacia (filiala) nou-fondată va fi amplasată ținând cont de normativele demografice de 3000-4000 locuitori pentru o farmacie în municipii, orașe, centre raionale, confirmate de autoritatea publică locală.

În ce mod autoritatea de licențiere a conchis nesocotirea acestor norme, reclamantei i-a fost neclar. Totuși dacă s-ar fi uzat de obligația prescrisă la art. 22 din Codul administrativ, care presupune cercetarea din oficiu, actul administrativ ar trebui să reflecte în motivare împrejurările și probele cercetate, ceea ce nu s-a făcut.

În continuare, art. 19 alin. (5) din Legea nr.1456-XII din 25.05.1993, stabilește că normativul demografic se consideră confirmat dacă autoritatea publică locală din teritoriul unde se înființează farmacia, eliberează o adeverință ce confirmă numărul de locuitori. Precum a observat reclamanta, legea nu specifică nici sfera de acoperire sectorială a locuitorilor, densitatea acestora pentru un sector în sensul persoanelor deservite, teritoriul din care se calculează numărul, actualizarea datelor numărului de locuitori și raportarea acestor date la momentul depunerii cererii, autoritatea competentă pentru actualizarea evidenței și colectarea acestor informații în teritoriu, periodicitatea actualizărilor, interacțiunea datelor statistice furnizate și corelarea acestor informații cu momentul introducerii cererii, precum și nici alte informații accesibile privind procesele demografice, inclusiv circulația populației într-un anumit teritoriu. Din aceste considerente, norma comentată comportă un caracter ambiguu, de natura să disemineze neclaritate, imprecizie și imprevizibilitate, iar această incertitudine nu poate justifica în defavoarea titularului un refuz, întrucât determină insecuritate juridică.

Astfel, prezumția precum că reclamanta nu ar fi întrunit condițiile privind numărul de locuitori devine incorectă, or, indiferent de abordare, lipsa unor trimiteri la documente

accesate/procesate și/sau proceduri demarate/verificate în procesul de licențiere, este de natură să desființeze orice refuz care nu are la bază un temei legal sau un probatoriu analizat.

Neclaritățile și insecuritatea juridica generată de prevederile art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993, în mod evident intră în câmpul de reglementare a Constituției Republicii Moldova, dezvoltat prin jurisprudența Curții Constituționale, care prin Hotărârea nr. 2 din 30.01.2018 a reafirmat că exigențele statului de drept presupun inter alia asigurarea legalității și a certitudinii juridice (Raportul privind preeminența dreptului, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 86 sesiune plenară, 2011, §41). Potrivit acesteia, principiul legalității și al certitudinii juridice, garantat de altfel și prin Codul administrativ, obligă statul să edicteze într-o manieră clară și previzibilă normele adoptate. În speță, conduita asumată de pârâtă cu trimitere la art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993, pune serioase semne de întrebare, cu privire la securitatea raporturilor juridice în raport cu temeiurile refuzului, întrucât echivalează cu încălcarea principiului legalității.

Similar, în jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului s-a stabilit că principiul securității raporturilor juridice decurge implicit din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și a Libertăților fundamentale și constituie unul dintre principiile statului de drept. Curtea Europeană a statuat că, odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita, pe cât este posibil, insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestor soluții. Prin urmare, respectarea actelor emise este o obligație fundamentală într-un stat de drept, iar orice acțiune a autorităților publice trebuie să fie subsumată acestui obiectiv, or autoritățile statului nu pot institui prin lipsa unui act oficial sau normative previzibile și accesibile, bariere capabile să îngrădească drepturile în domeniul farmaceutic și implicit în vederea dezvoltării antreprenorialului supus licențierii.

Din perspectiva guvernării drepturilor și libertăților fundamentale, accesul liber la justiție este un principiu complex, cuprinzând și dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești împotriva actelor care violează drepturile legitime ale persoanelor. Potrivit jurisprudenței Curții Europene, accesul la justiție semnifică nu doar posibilitatea juridică efectivă de a exercita accesul la jurisdicție, ci și dreptul de a beneficia de o restabilire efectivă a violărilor prin executarea hotărârii. De asemenea, o licență constituie un bun în sensul articolului 1 din Primul Protocol adițional la CEDO în funcție de faptul dacă deținătorul licenței are o „speranță rezonabilă și legitimă în privința valabilității în timp a licenței și a posibilității de a continua să obțină beneficii din exercitarea unei activități în baza acestei licențe". Potrivit jurisprudenței instanței europene, violarea drepturilor generate de o licență (crearea și dezvoltarea unei afaceri), constituie o interferență în dreptul de a se bucura de proprietate, care este garantat de articolul 1 din Primul Protocol (*Pudas v. Suedia*, hotărârea din 27.10.1987, *Tre Tractores Aktiebolag v. Suedia*, hotărârea din 07.07.1989, *Rosenzweig and Bonded Warehouses Ltd. v. Polonia*, hotărârea din 28.07.2005, *Bimer SA v. Moldova*, hotărârea din 10.07.2007).

Astfel, refuzul Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale în reperfectarea unei licențe, bazat pe norme contrare criteriilor de calitate, constituie o violare a dreptului de proprietate, or, Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm", depunând cererea în corespundere cu cerințele legislației în vigoare, a materializat „o speranță legitimă și rezonabilă" cu privire la caracterul cererii depuse, posibilității obținerii avantajelor din activitatea filialei revendicate pentru exercițiul activității, iar refuzul autorității nu poate fi altfel calificat decât o „ingerință neprevăzută de lege" dreptului de proprietate.

Codul administrativ, la art. 29 prevede că orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității, lipsa unei proporții între măsură și scop, necesității de atingere a scopului și rezonabilității, fiind de natură să descalifice legalitatea actului administrativ. Aceste însușiri ale neproporționalității se întrunesc în prezenta cauză, or măsura nu este potrivită, întrucât este inaplicabila împrejurărilor, fiind deopotrivă nerezonabilă ingerinței produse și scopului urmărit.

Asemenea precedente și-au găsit aplicare în raport și cu alți titulari de licențe, iar prin deciziile instanțelor de judecată, opozabile prin publicitate și executare, drepturile revendicate au fost restabilite, fiind permise reperfectările licențelor. Prin urmare, promovarea unor solicitări în condiții identice, se află la adăpostul securității raporturile juridice și trebuie să genereze în virtutea Codului administrativ, certitudine, previzibilitate, proporționalitate și egalitate de tratament.

Reieșind din cele expuse, călăuzindu-se de dispozițiile art. art. 20, 39, 189, 206, 211, 212, 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, reclamanta a solicitat anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-64 din 03 martie 2026 privind respingerea cererii Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” de a include în licența de activitate Seria *****, eliberată la *****, subdiviziunea amplasată în r-nul Florești, or. Florești, ***** și a deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale adoptată în cadrul procedurii prealabile și comunicată prin adresa nr. RgO2-1228 din 09 martie 2026, prin care cererea a fost respinsă și obligarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale să reperfecteze Licența de activitate a Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” Seria *****, eliberată la 18.12.2023 și să includă subdiviziunea (filiala) amplasată în r-nul Florești, or. Florești, ***** în licență cu eliberarea copiei autorizate.

Argumentele autorității publice pârâte:

La 27 martie 2026, reprezentantul autorității publice pârâte Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale a depus referința, prin care a solicitat respingerea cererii Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” împotriva Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, cu privire la anularea deciziei nr. RC-64 din 03 martie 2026, la cererea nr. C531076/2026 depusă la data de 02 martie 2026, ce vizează reperfectarea licenței pentru activitatea farmaceutică în vederea includerii filialei noi amplasate pe adresa: r-nul Florești, or. Florești, ***** și eliberarea copiilor autorizate ale anexelor licenței, ca fiind neîntemeiată (f.d.175-177).

Prin cererile depuse de SRL ”Prodiafarm” și Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale s-a solicitat examinarea cauzei în procedură scrisă, astfel în temeiul art. 218 lit. a) din Codul administrativ, s-a dat curs cererilor și s-a dispus examinarea cauzei în procedură scrisă.

Analizând argumentele expuse în acțiune, în referință, studiind înscrisurile anexate la dosarul administrativ, judecătorul ajunge la concluzia că acțiunea este admisibilă și întemeiată.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ.

Art. 5 și art. 6 din Codul administrativ statuează că, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea. Procedura

administrativă este activitatea autorităţilor publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În concordanță cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

În conformitate cu art. 11 alin. (1) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Art. 39 din Codul administrativ prevede că accesul liber la justiţie, și anume, (1) controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente. În acord cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În conformitate cu art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, (1) Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

Conform art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În consonanță cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În acord cu art. 209 alin. (1) din Codul administrativ, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la:

a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia;

b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

- prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

- competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

- respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

- respectarea procedurii prealabile;

- respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

- prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Astfel, potrivit normelor procesuale, pentru a pune în mișcare o acțiune, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor condiții, cum ar fi: competența jurisdicțională, forma și conținutul, existența capacității procesuale, respectarea termenului de prescripție, respectarea procedurii prealabile, achitarea taxei de timbru etc., iar revendicarea unui drept subiectiv vătămat constituie, în sine, o condiție specială și obligatorie de valorificare a dreptului la acțiune în justiție.

În sensul celor expuse, judecătorul a remarcat că la 02 martie 2026, reclamanta Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” a depus la Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cererea nr. C531076/2026 de reperfectare a Licenței seria *****, eliberată la *****, pentru genul de activitate în domeniul farmaceutic, în vederea includerii subdiviziunii amplasate în r-nul Florești, or. Florești, ***** în licență și eliberarea copiei autorizate.

Prin decizia de refuz nr. RC-64 din 03 martie 2026, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale a respins cererea de reperfectare a licenței pentru activitate farmaceutică, seria ***** din *****-*****, eliberată titularului Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm”., IDNO *****, adresa juridică: mun. Chișinău, *****, ce vizează extinderea rețelei de farmacii, pe adresa: r-nul Florești, or. Florești, *****.

Nefiind de acord cu decizia sus enunțată, reclamanta a depus cerere prealabilă, solicitând anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-64 din 03 martie 2026 și admiterea cererii nr. C531076/2026 din 02 martie 2026.

Prin decizia nr. Rg02-1228 din 09 martie 2026 emisă de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, cererea prealabilă s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În aceste circumstanțe, la 18 martie 2026, Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” a înaintat acțiune de contencios administrativ împotriva Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale solicitând anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-64 din 03 martie 2026 privind respingerea cererii Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” de a include în licența de activitate seria *****, eliberată la *****, subdiviziunea amplasată în r-nul Florești, or. Florești, *****, precum și anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale adoptată în cadrul procedurii prealabile și comunicată prin adresa nr. Rg02-1228 din 09 martie 2026, prin care cererea a fost respinsă și obligarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale să reperfecteze licența de activitate a Societății cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” seria *****, eliberată la ***** și să includă în licență subdiviziunea (filiala) amplasată în r-nul Florești, or. Florești, *****, cu eliberarea copiei autorizate.

Materialele cauzei denotă cu certitudine faptul că, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamantă în instanța competentă jurisdicțional și teritorial, cu respectarea procedurii și termenului de depunere a acțiunii în instanța de contencios administrativ, motiv pentru care se atestă că acțiunea este admisibilă.

Totodată, judecătorul conchide în privința temeiniciei acțiunii, din următoarele considerente.

Controlul judecătoresc al legalității actelor administrative, presupune apărarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor, împotriva abuzurilor administrației publice, în condițiile legii contenciosului administrativ. Acest control se înfăptuiește de către instanțele de judecată în condițiile legii privind organizarea judecătorească. Întru elucidarea subiectului privind realizarea controlului judecătoresc se impune conceptul competenței, în baza căruia se realizează respectivul control. Pornind de la scopul primordial al instituției contenciosului administrativ care este prestabilit de legiuitor și care presupune contracararea abuzurilor şi exceselor de putere ale autorităților publice, apărarea drepturilor persoanei în spiritul legii, ordonarea activității autorităților publice, asigurarea ordinii de drept.

Or, reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitor și care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Astfel, obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie verificarea legalității actului administrativ individual defavorabil – decizia de refuz nr. RC-64 din 03 martie 2026 emisă de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu privire la respingerea cererii de reperfectare a licenței, precum și decizia pe marginea cererii prealabile nr. Rg02-1228 din 09 martie 2026 emisă de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale.

Articolul 12^6 din Legea nr. 160 din 22.07.2011 privind reglementarea prin autorizare a activităţii de întreprinzător prevede că (1) Licența se acordă, se prelungește, se suspendă și se retrage în conformitate cu procedurile și regulile stabilite de prezenta lege pentru actele permisive, cu excepția prevederilor specifice stabilite de prezentul capitol sau de legile care reglementează activitatea licenţiată corespunzătoare. (2) Cererea (declarația) pentru obţinerea sau prelungirea licenţei, de modelul stabilit de autoritatea de licențiere, conţine:

a) denumirea, forma juridică de organizare, sediul, IDNO-ul întreprinderii sau al organizaţiei ori numele, prenumele, adresa şi IDNP-ul persoanei fizice ce practică activitatea de întreprinzător;

b) genul de activitate, integral sau parţial, pentru a cărui desfăşurare solicitantul de licenţă intenţionează să obţină licenţă ori să o prelungească;

c) declarația pe propria răspundere a solicitantului de licenţă privind asumarea respectării condiţiilor de licenţiere la desfăşurarea genului de activitate pentru care se solicită licenţă şi privind autenticitatea documentelor prezentate;

d) lista documentelor care se anexează la cererea (declaraţia) de eliberare/prelungire a licenţei.

(3) La cererea (declaraţia) pentru eliberarea licenţei se anexează documentele suplimentare în conformitate cu prevederile actelor legislative ce reglementează activitatea licenţiată pentru care se solicită licenţa. Documentele se depun în original (cu excepția cazului în care se utilizează portalul guvernamental al serviciilor publice) sau în copii, inclusiv pe suport electronic, cu prezentarea ulterioară a originalelor pentru verificare, cu excepţia celor stabilite pentru verificare prin procedura ghişeului unic. La cererea (declaraţia) pentru prelungirea licenţei se anexează numai documentele care necesită actualizare sau care conţin date diferite de cele prezentate

pentru eliberarea licenţei. (4) Pentru obținerea, prelungirea sau reperfectarea licenței, conducătorul întreprinderii sau al organizației ori persoana împuternicită de acesta sau, după caz, persoana fizică va depune cererea (declarația) în cadrul SIA GEAP prin intermediul portalului guvernamental al serviciilor publice. (5) Datele din documentele şi informaţiile depuse se verifică de către autoritatea de licențiere fără implicarea solicitantului. (6) Autoritatea emitentă înregistrează cererea (declaraţia) pentru eliberarea/prelungirea licenţei şi documentele anexate la aceasta conform borderoului și eliberează imediat și necondiționat certificatul constatator autentificat prin semnătura persoanei responsabile. (7) Licența se eliberează/se prelungește în baza deciziei autorității de licențiere. Licenţa se consideră eliberată/prelungită în cazul survenirii aprobării tacite, inclusiv în cazul în care autoritatea de licenţiere constată intervenirea aprobării tacite pentru documentele suplimentare prevăzute de legea care reglementează domeniul licențiat respectiv. (8) Procedura aprobării tacite, prevăzută de prezenta lege, se aplică tuturor licenţelor, cu excepţia celor emise de către autorităţile de reglementare în sectorul financiar (bancar şi nebancar), în domeniul activităţilor care vizează regimul armelor de foc, muniţiilor şi explozibililor. (9) Informația despre adoptarea deciziei privind eliberarea/prelungirea licenţei se comunică solicitantului cel târziu în prima zi lucrătoare după data adoptării deciziei.

Iar, art. 12^8 din Legea nr. 160 din 22.07.2011, cu referire la reperfectarea licenţei, indică (1) temei pentru reperfectarea licenței este schimbarea datelor reflectate în licență, fără a căror actualizare însă nu poate fi identificată legătura dintre licență, obiectul acesteia şi titular. La apariţia temeiurilor pentru reperfectarea licenţei, titularul acesteia este obligat, în conformitate cu prevederile prezentei legi, să solicite reperfectarea licenței. (2) În cazul în care titularul de licenţă creează o nouă filială sau subdiviziune separată care va desfășura activități conform licenței deținute ori în caz de lichidare a filialei sau a subdiviziunii separate a titularului de licenţă care a desfăşurat activităţi conform licenţei obţinute, acesta este obligat să solicite reperfectarea licenței în vederea ajustării corespunzătoare a informației cu privire la adresa filialei sau a subdiviziunii în cauză din anexa licenței. (3) Licenţa reperfectată se eliberează pe acelaşi formular sau, după caz, pe un formular nou, ţinându-se cont de modificările indicate în cerere. Totodată, se eliberează copiile necesare de pe licenţă. În cazul în care licenţa reperfectată se eliberează pe un formular nou, autoritatea de licenţiere adoptă decizia privind recunoaşterea licenţei precedente ca fiind nevalabilă, introducând modificările necesare în registrul de licenţiere cel târziu în prima zi lucrătoare după data adoptării deciziei. (4) Modificarea datelor din documentele anexate la cererea (declaraţia) pentru eliberarea licenţei care nu duc la schimbarea datelor reflectate în licență nu este temei pentru reperfectarea licenței. Titularul este obligat să înştiinţeze autoritatea de licenţiere despre toate modificările datelor din documentele anexate la cererea (declaraţia) pentru eliberarea licenţei. Înştiinţarea se prezintă la autoritatea de licenţiere, personal, prin scrisoare recomandată sau prin poştă electronică, în termen de 10 zile de la survenirea modificărilor, împreună cu documentele (sau copiile de pe acestea) care confirmă modificările în cauză.

Conform art. 14^1 din Legea nr. 1456 din 25 mai 1993 cu privire la activitatea farmaceutică (1) modul de autorizare a activităţii farmaceutice este stabilit de legislaţie. (2) Activitatea unității farmaceutice se desfășoară pe teritoriul Republicii Moldova în baza licenței și a certificatului privind conformitatea cu buna practică de farmacie (Good Pharmacy Practice – GPP), eliberate de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale. (2^1) Autorizarea desfășurării activităților de fabricație și import, precum și de distribuție angro a medicamentelor de uz uman se realizează în conformitate cu prevederile Legii nr. 153/2025 cu privire la medicamente. (3) Modul de solicitare, acordare, suspendare și retragere a actelor permisive prevăzute de prezenta lege pentru

agenții economici se stabilește de Legea nr. 160/2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător în partea în care nu este reglementat de prezenta lege.

Articolul 14^2 din Legea nr. 1456 din 25 mai 1993 stabilește că (1) pentru obținerea sau prelungirea licenței, solicitantul depune la Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale:

a) cererea în care se indică: denumirea, forma juridică de organizare, IDNO-ul întreprinderii sau al organizației ori numele, prenumele, adresa și IDNP-ul persoanei fizice solicitante; genul de activitate, integral sau parțial, pentru a cărui desfășurare se solicită licența; asumarea pe propria răspundere de către solicitantul de licență a responsabilității pentru respectarea condițiilor de licențiere la desfășurarea genului de activitate pentru care se solicită licența și pentru autenticitatea documentelor prezentate;

b) copia actului de proprietate sau a contractului de locaţiune a imobilului unde se va desfăşura activitatea licenţiată;

c) copiile diplomelor de absolvire a instituţiei superioare sau medii de specialitate în domeniul farmaceutic (după caz, certificatele de echivalare a diplomelor obţinute în străinătate, eliberate în modul stabilit);

d) copia certificatului ce confirmă perfecţionarea continuă a cunoştinţelor;

e) copiile ordinelor de angajare a conducătorilor unităților farmaceutice și filialelor acestora.

(2) La data înregistrării cererii și a documentelor stabilite de prezentul articol pentru obținerea sau reperfectarea licenței, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale dispune efectuarea unei vizite de control pentru a verifica corespunderea condițiilor de activitate a solicitantului cu cerințele stabilite, inclusiv pentru activitatea cu substanțe stupefiante și/sau psihotrope și cu precursori ai acestora.

(3) În cel mult 10 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale emite un proces-verbal de control privind rezultatele verificării efectuate conform alin. (2). În cazul în care agenția menționată nu a efectuat o vizită de control sau nu a emis un proces-verbal de control în decursul a 10 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, se aplică principiul aprobării tacite.

(4) În cazul primirii refuzului entităților solicitate de a emite autorizație, autoritatea de licențiere este în drept să refuze eliberarea licenței.

(5) Drept temei pentru retragerea licenței servesc:

a) desfăşurarea de către titularul de licenţă a unei alte activităţi decât cea indicată în licenţă;

b) desfăşurarea activităţii pe o altă adresă decît cea indicată în licenţă;

c) decizia definitivă a instanţei de judecată.

(6) Drept temei pentru suspendarea temporară a licenţei servesc:

a) încălcarea uneia dintre condiţiile de practicare a activității farmaceutice;

b) lipsa dreptului de proprietate sau expirarea contractului de locaţiune a imobilului unde se desfăşoară activitatea licenţiată;

c) necorespunderea actelor de studii ale persoanelor angajate cu genurile de activitate prestate;

d) lipsa actelor ce confirmă instruirea continuă;

e) lipsa sau retragerea certificatului privind conformitatea cu bunele practici, prevăzut la art. 14^1 alin. (2).

(7) Licența se eliberează pe un termen de 5 ani.

În conformitate cu art. 19 și art. 19^1 din legea pre citată, asistenţa populaţiei cu medicamente, alte produse farmaceutice şi parafarmaceutice se efectuează prin intermediul

farmaciilor şi instituţiilor medicale. Modul de deschidere, funcţionare şi control al activităţii întreprinderilor şi instituţiilor farmaceutice de asistenţă cu medicamente a populaţiei se stabileşte de Ministerul Sănătății în limita prevederilor legii. Ministerul Sănătății stabileşte normative referitoare la spaţiul, amplasarea şi extinderea întreprinderilor şi instituţiilor farmaceutice. Farmaciile (filialele) nou-fondate vor fi amplasate la o distanţă de cel puţin 250 de metri (cale accesibilă) de la farmacia (filiala) existentă şi la o distanţă de cel puţin 500 de metri (cale accesibilă) de la farmacia existentă cu funcţie de preparare a medicamentelor extemporale. Pentru înfiinţarea farmaciei se stabilesc normative demografice. Numărul de locuitori este dovedit prin adeverinţa eliberată de autoritatea administraţiei publice locale. În municipii, oraşe, centre raionale şi alte localităţi cu statut de oraş o farmacie se înfiinţează la un număr de la 3000 pînă la 4000 de locuitori.

Farmacia este o întreprindere farmaceutică, parte componentă a sistemului de sănătate, cu drept şi obligaţiune de acordare a asistenţei cu medicamente, cu alte produse farmaceutice şi parafarmaceutice şi de prestare a altor servicii farmaceutice orientate spre beneficiul populaţiei. Ministerul Sănătăţii stabileşte Nomenclatorul serviciilor farmaceutice prestate de farmacii şi indicatorii de asigurare a calităţii lor. În funcţie de modul de organizare şi funcţionare, de asistenţa farmaceutică – pentru tratament ambulatoriu sau staţionar, de destinatarii produselor şi serviciilor farmaceutice, se disting următoarele tipuri de farmacii: a) farmacie cu circuit deschis (de acces public, comunitară), care este amplasată într-un imobil sau într-o unitate mobilă şi este destinată publicului larg ce beneficiază de asistenţă farmaceutică în conformitate cu reglementările legale, indiferent de domiciliul pacientului, inclusiv în cazuri de urgenţe medicale; b) farmacie cu circuit închis, care asigură cu medicamente numai pacienţii internaţi într-o instituţie medico-sanitară de staţionar; c) farmacie universitară – bază de învăţământ, de cercetare, de producere a medicamentelor şi a altor produse farmaceutice, înfiinţată de comunitatea universitară în cadrul Facultăţii de farmacie ca farmacie cu circuit deschis.

Circumstanțele faptice ce au importanță pentru soluționarea cauzei, stabilite în cadrul examinării cauzei, pot fi rezumate în felul următor.

Reclamanta Societatea cu Răspundere Limitată „Prodiafarm” a depus la Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cererea nr. C531076/2026 din 02 martie 2026 de reperfectare a Licenței seria *****, eliberată la *****, pentru genul de activitate în domeniul farmaceutic, în vederea includerii subdiviziunii amplasate în r-nul Florești, or. Florești, ***** în licență și eliberarea copiei autorizate.

Cererea a fost depusă, prin intermediul sistemului electronic de gestionare a actelor permisive, anexând următoarele documente: copiile diplomelor de absolvire a instituției superioare sau medii de specialitate în domeniul farmaceutic (după caz, certificatele de echivalare a diplomelor obținute în străinătate, eliberate în modul stabilit); copia certificatului ce confirmă perfecționarea continuă a cunoștințelor; copiile ordinelor de angajare a conducătorilor unităților farmaceutice și filialelor acestora; formularul de licență (originalul); copia actului de proprietate sau a contractului de locațiune a imobilului unde se va desfășura activitatea licențiată (Copia extrasului din Registrul bunurilor imobile sau a contractului de locațiune a imobilului, unde se va desfășura activitatea licențiată); actul permisiv emis anterior (certificat, autorizație, licență); procura persoanei care depune documentele, după caz.

Urmare a studierii cererii și a documentelor anexate, autoritatea publică pârâtă Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, prin decizia de refuz nr. RC-64 din 03 martie 2026, a respins cererea de reperfectare a licenței pentru activitate farmaceutică, seria ***** din *****-*****, eliberată titularului „Prodiafarm” S.R.L., IDNO *****, adresa juridică: mun. Chișinău,

*****, ce vizează extinderea rețelei de farmacii, pe adresa: r-nul Florești, or. Florești, *****, notând ca temei legal alin. (5) art. 19 din Legea nr. 1456/1993 cu privire la activitatea farmaceutică.

Cu titlu de principiu, argumentele focusate pe nerespectarea cerințelor demografice, urmează a fi demonstrate prin probe pertinente și concludente sub guvernarea art. 93 din Codul administrativ, nu doar invocate într-o manieră declarativă și abstractă, sarcină pe care, în speță, autoritatea publică pârâtă nu a îndeplinit-o. Mai mult, în accepțiunea legii, normativul demografic se consideră confirmat dacă autoritatea publică locală din teritoriul unde se înființează farmacia, eliberează o adeverință ce confirmă numărul de locuitori, act care nu a fost prezentat de partea pârâtă, fapt ce denotă substituirea competențelor funcționale în aspectul vizat.

Totodată, judecătorul nu remarcă existența unui mecanism legal de implementare a cerinţelor legale privitor la factorul demografic - o farmacie la un număr de la 3000 până la 4000 de locuitori, prevăzut de art. 19 alin. (5) din Legea cu privire la activitatea farmaceutică, introduse prin Legea nr. 57 din 01 aprilie 2011, omisiune care nu poate fi interpretată în defavoarea reclamantei.

La fel, în acest context, judecătorul reţine că, potrivit Legii privind reglementarea prin autorizare a activităţii de întreprinzător, este stabilit expres că, temei pentru respingerea cererii privind reperfectarea actului permisiv poate servi numai depistarea de către autoritatea în cauză, a datelor neveridice în documentele prezentate de către titularul de act permisiv ceea ce nu a fost sesizat de către autoritatea publică pârâtă pe cazul dat şi, respectiv, în astfel de circumstanţe, asemenea comportament este de natură să afecteze dreptul reclamantei la proprietate.

În segmentul abordat, sunt relevante prevederile art. 1 Protocolul nr. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului care prevede că, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică şi în condiţiile prevăzute de lege şi de principiile generale ale dreptului internaţional. Dispoziţiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a reglementa folosinţa bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuţii, sau a amenzilor. Astfel art. 1 al Protocolul Adiţional nr. l garantează în substanţă dreptul de proprietate, bunurile incorporale fiind incluse în aceasta protecţie, iar noţiunea de bunuri este larg înţeleasă şi desemnează toate bunurile cu valoare patrimonială. Orice interes economic care are o valoare patrimonială poate fi considerat ca un bun în sensul art. 1 din Protocolul 1. Reieşind din practica constată a Curţii Europene a Drepturilor Omului, noţiunea de „bun” în sensul acestei dispoziţii nu se limitează la proprietatea corporală şi este independentă în raport de calificările formale din dreptul intern: anumite alte drepturi şi interese constituind active pot fi considerate bunuri în sensul acestei dispoziţii. O creanţă suficient de certă, pentru ca reclamanta să poată avea speranţa legitimă că va obţine un avantaj patrimonial, poate să fie considerată un bun.

La caz, licenţa seria ***** - valabilă, precum şi lipsa temeiurilor care ar justifica respingerea cererii de extindere, acordă reclamantei o speranţă legitimă că el va putea desfășura până la expirarea valabilităţii licenţei, activitatea farmaceutică.

Prin urmare, există un „bun” în sensul dispoziţiei de la art. l din Protocolul nr. l, iar neadmiterea cererii de extindere pe motive neimputabile reclamantei, constituie o ingerinţă în dreptul acestuia de proprietate.

În astfel de circumstanţe, judecătorul evidențiază că, pentru a fi compatibilă cu prevederile legale menţionate, o astfel de restricţie sau ingerinţă, adică refuzul autorității publice pârâte de extindere a reţelei farmaceutice, trebuie să fie „prevăzută de lege”, să urmărească unul sau mai

multe „scopuri legitime” şi să fie „necesară într-o societate democratică”, în vederea realizării scopurilor respective.

În acest sens, judecătorul va aplica testul de proporţionalitate ca o metodă logică prestabilită, destinată să identifice dacă dreptul reclamantei pretins a fi încălcat a suportat o atingere ce depăşeşte limitele impuse de lege.

În baza art. 29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autorităţile publice prin care se afectează drepturile sau libertăţile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporţionalităţii. O măsură întreprinsă de autorităţile publice este proporţională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autorităţile publice este una rezonabilă dacă ingerinţa produsă prin ea nu este disproporţională în raport cu scopul urmărit.

Conform testului de proporţionalitate reglementarea prevăzută de norma menţionată trebuie să urmărească în mod obiectiv un scop legitim, să fie indispensabilă pentru îndeplinirea scopului respectiv şi proporţională - pentru a asigura un just echilibru între interesele individului şi cele ale statului.

Din ansamblul reglementărilor de bază care se axează pe principiul concurenţei libere în afaceri, legiuitorul în art. 19 alin. (5) din Legea cu privire la activitatea farmaceutică, a stabilit anumite limitări: pe criteriul demografic - o farmacie la un număr de la 3000 până la 4000 de locuitori, instituind o excepţie de la principiul cererii şi ofertei, urmărind scopul protejării intereselor cetăţenilor, care însă s-a dovedit a fi inaplicabilă, necătând la aceste circumstanţe, judecătorul nu poate să conchidă că norma respectivă nu urmăreşte un scop legitim, doar că lipseşte un mecanism care urma a fi elaborat, la nivel de norme subordonate legii.

Judecătorul urmează să verifice dacă există un just echilibru între interesele concurente aflate în discuţie, precum şi dacă ingerinţa în dreptul reclamantei este proporţională scopului legitim urmărit.

În acest sens, instanţa urmează să pună în balanţă, pe de o parte, dreptul reclamantei de a beneficia de garanţiile dreptului său de proprietate ce rezultă din licenţa seria ***** şi lipsa temeiurilor clare de respingere a cererii de extindere a reţelei farmaceutice, şi pe de altă parte, dreptul autorităţii publice pârâte de a respinge cererea pe motiv de nerespectare a criteriului demografic.

Se va reţine poziţia Curţii Europene în ceea ce priveşte marja de apreciere permisă şi principiile care urmează a fi respectate atunci când sunt puse în discuţie două drepturi concurente protejate de lege. Astfel, în jurisprudenţa sa, Curtea Europeană a notat că atunci când trebuie să soluţioneze un conflict între două drepturi care beneficiază de o protecţie egală potrivit legii, urmează a fi apreciată importanţa intereselor concurente.

Astfel, interesul reclamantei, care fiind o societate comercială, este unul lucrativ, adică de a obţine venit în baza actului permisiv obţinut legal, statul garantând reclamantei dreptul de proprietate, inclusiv asupra bunurilor şi drepturilor incluse în această protecţie. Respectiv, autoritatea publică pârâtă prin decizia de refuz contestată, urmărind protejarea dreptului locuitorilor de pe adresele indicate în decizie la existenţa unui număr de farmacii, raportată la cap de locuitor - nu a atins obiectivul propus, deoarece decizia de refuz nu este în interesul locuitorilor, or, o farmacie amplasată în plus nu poate avea consecinţe nefavorabile pentru cetăţeni, ci doar pentru concurenţi (care ar putea să obţină un eventual venit mai mic, ceea ce, la rândul său este de natură să determine concurenţii de a micşora preţul, în consecință asemenea conduită fiind în ultimă instanță favorabilă cetățenilor), pe când lipsa unei farmacii la locul

potrivit ar putea avea consecinţe grave pentru localnicii din localităţile limitrofe, în special, în cazul necesității procurării de urgenţă a unor preparate medicamentoase.

În această ordine de idei, judecătorul nu are temei pentru a stabili că, la emiterea actului contestat, s-a respectat principiul unui just echilibru între interesele individuale ale reclamantei şi cele pe care trebuie să le asigure autoritatea publică pârâtă, adică interesele publice, or, o eventuală admitere a cererii reclamantei este în beneficiul intereselor publice, prin urmare, măsura de respingere întreprinsă de autoritatea publică pârâtă nu este potrivită, necesară și rezonabilă într-o societate democratică.

Distinct de cele menționate, practica judiciară uniformă care a fost conturată pe cauze similare cu cea dedusă judecății este aptă să confere reclamantei certitudine juridică și securitate în raporturile juridice sub auspiciile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și siguranța ca în situații asemănătoare atitudinea și tratamentul autorităților publice să fie identică, conduita contrară ar constitui o discriminare inadmisibilă. Cu titlu de principiu, jurisprudența trebuie să fie unitară și constantă, în special la nivelul instanței supreme trebuie evitate deciziile contradictorii și asigurată coerența jurisprudenței (*Beian contra României, 2007*). Prin urmare, elementele pe care se bazează principiul securității juridice sunt certitudinea și predictibilitatea dreptului. Acestea sunt necesare pentru a menține încrederea legitimă a cetățenilor în activitatea instanțelor. Jurisprudența clară a instanțelor în sensul confirmării pentru alte persoane aflate într-o situație similară cu cea a reclamantei a unui drept prevăzut de legislația națională constituie o speranță legitimă (*Weissman contra României, 2006*).

Nu în ultimul rând se va sublinia că, simpla existență a unei norme legale, fără mecanisme efective de aplicare, constituie o încălcare a Convenției Europene a Drepturilor Omului deoarece această carență afectează caracterul „efectiv” al dreptului garantat. Convenția nu are ca scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci a unor drepturi concrete și efective. (*Airey c. Irlandei, 1979*). O normă fără mecanism de aplicare poate transforma dreptul într-unul iluzoriu. Statul are obligația nu doar să adopte norme, ci și să creeze mecanisme instituționale și procedurale care să permită exercitarea efectivă a drepturilor.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e). Dacă la momentul anulării actului administrativ individual de către instanță acesta este deja executat, instanța dispune, la cerere, întoarcerea executării, în măsura în care ea este real posibilă.

Raportând prevederile legale expuse la circumstanţele de fapt şi cerinţele invocate în cererea de chemare în judecată, judecătorul conchide asupra temeiniciei acțiunii și admite cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată ,,Prodiafarm” împotriva Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 218 lit. a), 219, 224, 225, 229 din Codul administrativ al Republicii Moldova, judecătorul

h o t ă r ă ș t e:

Se admite acțiunea de contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată ,,Prodiafarm” împotriva Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Se anulează decizia de refuz nr. RC-64 din 03 martie 2026 emisă de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu privire la respingerea cererii de reperfectare a licenței, precum și decizia pe marginea cererii prealabile nr. Rg02-1228 din 09 martie 2026 emisă de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale.

Se obligă Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale să emită actul administrativ individual favorabil de reperfectare a licenței pentru activitatea farmaceutică a Societății cu Răspundere Limitată ”Prodiafarm”, seria *****, eliberată la ***** și valabilă până la *****, prin includerea în anexa la licență a subdiviziunii/filialei amplasate pe adresa: r. Florești, or. Florești, *****, cu eliberarea copiei autorizate.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Judecătorul Rodica Nicula